

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ: ΑΠΟ ΤΟ 1886 ΣΤΟ 2006

Η ημέρα της πρωτομαγιάς έχει νοηματοδοτηθεί από τα ιστορικά γεγονότα του Σικάγο το 1886, που αποτέλεσαν παράδειγμα για τους επί της γης εργαζομένους επηρεάζοντας έτσι ολόκληρο τον κόσμο. Το νόημα της ημέρας αυτής έχει τύχει απίστευτης διαστρέβλωσης. Τα υποτιθέμενα αριστερά κόμματα σε όλο τον κόσμο την έχουν καπηλευτεί, αποκρύβοντας την ουσία των κινητοποιήσεων που αφορούσε την συνολική ανατροπή του καπιταλισμού. Αλλά ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή.

ΣΙΚΑΓΟ 1886

Το εργατικό κίνημα στο Σικάγο δεν ήταν ομοιογενές. Υπήρχαν διάφορες τάσεις με διαφορετικές προσεγγίσεις σε θέματα τακτικής. Οι δυο κυριότερες ήταν: Η Λασσαλικοί, που πίστευαν στη σταδιακή δημιουργία μιας νέας κοινωνίας μέσω της εκπαίδευσης και της πολιτικής δράσης μέσω του κοινοβουλίου (ρεφορμισμός). Η άλλη ήταν αυτή των διεθνιστών, οι οποίοι υποστήριζαν την προετοιμασία για κοινωνική επανάσταση, ενώ θεωρούσαν τα συνδικαλιστικά αιτήματα ως ένα μέσο συσπείρωσης που θα προετοίμαζε το έδαφος. Η πρώτη τάση εκπροσωπείτο κυρίως από το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα (ΣΕΚ), ενώ οι διεθνιστές από το νεοϊδρυθέν Κεντρικό Εργατικό Συνδικάτο (ΚΕΣ) όπου επικρατούσαν αναρχοσυνδικαλιστικές ιδέες. Τα περισσότερα συνδικάτα αρχικά πρόσκεινταν στο ρεφορμιστικό ΣΕΚ. Αναπτύχθηκε όμως μια δυναμική ώστε τον Απρίλη του 1886 τα 22 από τα 32 συνδικάτα, μέσα στα οποία και τα 11 μεγαλύτερα της πόλης, να συμμετέχουν στο ΚΕΣ. Ενώ και για το ΚΕΣ το οκτάωρο ήταν το βασικότερο από τα άμεσα αιτήματα, αυτό δεν θεωρείτο αυτοσκοπός, αλλά προσανατολιζόνταν περισσότερο προς τη δημιουργία ενός κοινού εργατικού μετώπου ενάντια στον καπιταλισμό. Ενδεικτική η απόφαση που υιοθέτησε το ΚΕΣ τον Οκτώβριο του 1885, με εισηγητή τον αναρχοσυνδικαλιστή Α. Spies:

«Απόφασή μας είναι να κάνουμε έκκληση στην τάξη των μισθωτών να πάρει τα όπλα για να προβάλει στους εκμεταλλευτές της το μοναδικό επιχείρημα που μπορεί να θεωρηθεί αποτελεσματικό: Βία. Μολονότι περιμένουμε ελάχιστα από την καθιέρωση του οκτάωρου, υποσχόμαστε με πίστη να βοηθήσουμε τα αδέρφια μας που βρίσκονται σε μειονεκτικότερη θέση σ' αυτή την ταξική πάλη με όλα τα μέσα και τη δύναμη που διαθέτουμε, εφόσον κι αυτοί θα συνεχίσουν να διατηρούν ένα ανοιχτό και αποφασισμένο μέτωπο ενάντια στους κοινούς μας καταπιεστές, τους αριστοκράτες αλήτες και τους εκμεταλλευτές. Η πολεμική μας κραυγή είναι: θάνατος στους εχθρούς του ανθρώπινου γένους!».

Την πρώτη Μαΐου ξεκίνησε στο Σικάγο μια τεράστια απεργία που σε τρεις – τέσσερις μέρες έφτασε σε αριθμό 65000 ατόμων. Επιπλέον απεργούσαν αρκετές χιλιάδες εργατών σε διάφορες άλλες πόλεις. Στα πλαίσια των απεργιών έγιναν διάφορες πορείες και συγκεντρώσεις. Οι μεγάλοι εργοδότες και βιομήχανοι συσπειρώθηκαν και αποφάσισαν να μην κάνουν παραχωρήσεις. Στις 3 του Μάη η αστυνομία επιτέθηκε με γκλοπ, διαλύοντας διαδηλώσεις.

Την ίδια μέρα στο εργοστάσιο ΜακΓκόρμικ Χάρβεστερ πραγματοποιήθηκε μεγάλη συγκέντρωση με ομιλήτη τον Spies έπειτα από φασαρίες που οφείλονταν στην αντιδικία μεταξύ του εργοστασίου και των 1400 υπαλλήλων του. Μια ομάδα 200 ατόμων αποσπάστηκε από την διαδήλωση και έκανε πορεία προς το εργοστάσιο, όπου επιτέθηκε εναντίον των απεργοσπαστών. Όταν επενέβηκε η αστυνομία οι συγκεντρωμένοι διαδηλωτές κινήθηκαν προς το εργοστάσιο, βρίσκοντας μπροστά τους την αστυνομία που τους επιτέθηκε ανοίγοντας τελικά πυρ εναντίον τους. Σκοτώθηκαν τέσσερις απεργοί και τραυματίστηκαν πολλοί. Μετά από αυτό ο Spies κυκλοφόρησε προκήρυξη όπου καλούσε τους εργάτες να πάρουν τα όπλα.

Την επόμενη μέρα, η αστυνομία συνέχισε τις επιθέσεις εναντίον των διαδηλωτών. Μια μαζική ειρηνική συγκέντρωση πραγματοποιήθηκε σε κεντρική πλατεία με την άδεια του Δημάρχου της πόλης, στην οποία παρεβρέθηκε και ο ίδιος. Όταν ο δήμαρχος και η περισσότεροι από τους παρεβρισκομένους είχαν αποχωρήσει, ένα απόσπασμα αστυνομικών, χωρίς καμιά αιτία προσπάθησε να διαλύσει τους εναπομείναντες. Τότε κάποιος έριξε μια βόμβα εναντίον των αστυνομικών, τραυματίζοντας 66 από τους οποίους πέθαναν οι 7. Η αστυνομία άνοιξε τότε πυρ εναντίον των διαδηλωτών σκοτώνοντας αρκετούς και τραυματίζοντας γύρω στους 200.

Υπάρχουν διάφορα σενάρια για το ποιος έριξε την βόμβα, αλλά ποτέ δεν έγινε γνωστό πιο από αυτά ευσταθούσε. Ακολούθησε ένα πογκρόμ από την αστυνομία με έρευνες και συλλήψεις, ενώ ο ελεγχόμενος από τους καπιταλιστές τύπος κατάφερε να δημιουργήσει ένα κλίμα τρομο-υστερίας, παρουσιάζοντας τους αναρχικούς ως αιμοδιψή κτήνη.

Στα μέσα του Μάη άρχισαν οι δίκες των συλληφθέντων. Οι κατηγορίες ήταν τελείως ανυπόστατες, αφού δεν προέκυψαν συγκεκριμένα στοιχεία εναντίον των κατηγορουμένων. Αντίθετα αναδείχθηκαν πολλές αντιφάσεις και τα σενάρια της κατηγορούσας αρχής καταρρίφθηκαν. Ωστόσο, όχι μόνο ο δικάστης ήταν προκατειλημμένος, αλλά και οι ένορκοι επιλέχθηκαν μετά από σωρεία παρατυπιών ώστε η καταδίκη να είναι βέβαιη. Ενδεικτικό είναι ότι ανάμεσα στους 12 ενόρκους υπήρχε συγγενής θύματος από την βόμβα. Η δίκη ολοκληρώθηκε με την αγόρευση του πολιτειακού εισαγγελέα Γκρίνελ: «Δικάζεται ο νόμος. Δικάζεται η Αναρχία. Οι άνθρωποι αυτοί διαλέχθηκαν από τους ενόρκους και θεωρήθηκαν ένοχοι γιατί ήταν ηγέτες. Δεν είναι περισσότερο ένοχοι απ' ό,τι οι χιλιάδες που τους ακολουθούν. Κύριοι ένορκοι, καταδικάστε τους, κάντε τους παράδειγμα προς αποφυγήν, κρεμάστε τους και θα σώσετε τους θεσμούς μας, την κοινωνία μας». Όπως ήταν φυσικό, οι ένορκοι αποφάνθηκαν ομόφωνα ότι όλοι οι κατηγορούμενοι ήταν ένοχοι. Ήταν φανερό ότι καταδικάστικαν για τις αναρχικές τους πεποιθήσεις και όχι για την ενοχή τους για οποιοδήποτε έγκλημα. Οι επτά από αυτούς καταδικάστικαν σε θάνατο ενώ ο Ο. Neebe σε 15 χρόνια φυλάκιση. Η ποινή των Fielden και Scwab μετατράπηκε σε ισόβια κάθειρξη, μετά από αίτηση τους για χάρη και μετατροπή της ποινής. Οι υπόλοιποι απαίτησαν ελευθερία ή θάνατο. Ο Lingg, αυτοκτόνησε πριν την εκτέλεση, ενώ οι Spies, Engel, Ficher και Parsons απαγχονίστηκαν. Τα τελευταία τους λόγια: Parsons – «Ω, άνθρωποι της Αμερικής, θα μου δώσετε την άδεια να μιλήσω; Αφήστε με να μιλήσω Σερίφη Μαϊήτσον. Αφήστε να ακουστεί η φωνή του Λαού». Spies – «Θα ρθει μια εποχή που η σιωπή του τάφου μας θα είναι πιο ισχυρή από τις φωνές που στραγγαλίζετε σήμερα». Engel & Ficher – «Ζήτω η Αναρχία! Αυτή είναι η ευτυχέστερη στιγμή της ζωής μου!».

Μετά από χρόνια έγινε αναθεώρηση της δίκης. Οι 3 φυλακισμένοι αγωνιστές απαλλάχθηκαν από τις κατηγορίες και απελευθερώθηκαν. Οι 5 νεκροί αγωνιστές έμειναν στην ιστορία ως οι μάρτυρες του Haymarket, από την πλατεία Haymarket, όπου έγινε η διαδήλωση στην οποία ρίχτηκε η βόμβα.

Ο ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ

Πέρα από τη αποσιώπηση των γεγονότων της πρωτομαγιάς, η ίδια η έννοια του συνδικαλισμού έχει διαστρεβλωθεί. Παραθέτουμε αποσπάσματα από άρθρο της εγκυκλοπαίδειας "Britannica". Τα σχόλια περιπετούν:

" Συνδικαλισμός ή αλλιώς αναρχοσυνδικαλισμός ή επαναστατικός συνδικαλισμός. Ένα κίνημα που προτάσσει την άμεση δράση από την εργατική τάξη για να καταργηθεί η καπιταλιστική τάξη πραγμάτων, συμπεριλαμβανομένου και του κράτους και να εγκαθιδρύσει στη θέση της μια κοινωνική τάξη πραγμάτων βασισμένη σε εργάτες οργανωμένους σε παραγωγικές μονάδες.

... Ο συνδικαλισμός αναπτύχθηκε από ισχυρά αναρχικά και αντικοινοβουλευτικά ρεύματα μέσα στη γαλλική εργατική τάξη. Επηρεασμένος σε μεγάλο βαθμό από τις διδαχές του αναρχικού Pierre Joseph Proudhon και του σοσιαλιστή Auguste Blanqui, αναπτύχθηκε ως ένα δόγμα από συγκεκριμένους ηγέτες του Γαλλικού συντεχνιακού κινήματος προς το τέλος του 19^{ου} αιώνα.

... Ο συνδικαλιστής όπως και ο μαρξιστής αντιτίθονταν στον καπιταλισμό και προσέβλεπε σε ένα τελικό ταξικό πόλεμο από τον οποίο η εργατική τάξη θα έβγαине νικήτρια. Για τον συνδικαλιστή το κράτος ήταν εκ φύσεως ένα εργαλείο καπιταλιστικής, καταπίεσης και σε κάθε περίπτωση, καθίστατο αναπόφευκτα δυσλειτουργικό και δεσποτικό από τη γραφειοκρατική του δομή. Σαν ένα παράρτημα της καπιταλιστικής τάξης, το κράτος δεν μπορούσε να χρησιμοποιηθεί για μεταρρυθμίσεις με ειρηνικά μέσα και έπρεπε να καταργηθεί.

... Μετά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, οι συνδικαλιστές τείνουν να παρασύρονται μακριά από το κίνημα, είτε από το σοβιετικό μοντέλο κομμουνισμού είτε από προοπτικές ωφελημάτων για την εργατική τάξη που προσφέρονταν από τις συντεχνίες και τον κοινοβουλευτισμό στις δυτικές δημοκρατίες".

ΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

Στην Κύπρο την περίοδο της αγγλικής αποικιοκρατίας, η κοινωνία βρισκόταν αντιμέτωπη με τις συνθήκες εκμετάλλευσης και καταπίεσης των βρετανών αποικιοκρατών και της ντόπιας άρχουσας τάξης. Οι καταπιεσμένοι εργάτες (ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι) διεκδικώντας μια καλύτερη ζωή (μεγάλη μερίδα ήθελε να απαλλαγεί από τις καπιταλιστικές δομές παραγωγής), συγκρότησαν ένα δυναμικό μέτωπο αντίστασης από τα τέλη της δεκαετίας του 1920.

Ιδιαίτερα την διετία 1947-48 οι εργάτες στα μεταλλεία, στις οικοδομές, και σε άλλους χώρους εργασίας συγκρούονται με τις αγγλικές δυνάμεις καταστολής αλλά και με τους ντόπιους συνεργάτες τους, τους απεργοσπάστες που υποστήριζε η εθναρχία και μερίδα των εθνικοφρόνων. Χαρακτηριστικά είναι τα αιματηρά γεγονότα του Ξερού (08/03/1948) και του Μαυροβουνίου (03/03/1948): ε/κ και τ/κ μεταλλωρύχοι απεργούν μαζί με τις οικογένειές τους, ενάντια στην αμερικανική μεταλλευτική εταιρεία του Χέντριξ. Αναγράφονται συνθήματα στα ελληνικά και στα τουρκικά. Χωρίς προειδοποίηση αστυνομικοί ανοίγουν πυρ, με αποτέλεσμα 6 απεργοί να πέσουν τραυματισμένοι στο έδαφος, οι 2 πολύ σοβαρά. Πέντε μέρες πριν, στην περιοχή Μαυροβουνίου, η αστυνομία είχε αιματοκυλήσει τους απεργούς μεταλλωρύχους με τον ίδιο τρόπο.

Μέχρι και την πρωτομαγιά του 1958, ε/κ και τ/κ εργαζόμενοι διαδήλωναν από κοινού, εναντιωνόμενοι στον εθνικισμό, την αποικιοκρατία, τον αυταρχισμό και τη φτώχεια ...

ΣΗΜΕΡΙΝΕΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ.

Σήμερα έχουν αλλάξει πολλά σε ότι αφορά τα εργασιακά ζητήματα, όχι όμως σε όλα τα σημεία του πλανήτη. Στον λεγόμενο τρίτο κόσμο (και όχι μόνο), επικρατούν εξίσου άθλιες συνθήκες όπως και στο παρελθόν. Όμως δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι ζούμε σε μια εποχή όπου η τεχνολογία έχει αυξήσει την παραγωγή σε απίστευτα επίπεδα, σε σχέση με άλλες εποχές. Για παράδειγμα στον αγροτικό τομέα, το όργανο, η σπορά, ο θερισμός, η επεξεργασία των καρπών κλπ, γίνεται από μηχανές που αντιστοιχούν σε πολλές χιλιάδες εργατών. Βελτιωμένες ποικιλίες (συνήθως ως προς την παραγωγικότητα και την ανθεκτικότητα και όχι ως προς την ποιότητα των τροφίμων) πολλαπλασιάζουν τη σοδεία ενός χωραφιού. Λιπάσματα, φυτοφάρμακα, ορμόνες και γενετικές τροποποιήσεις αυξάνουν ακόμα περισσότερο την παραγωγικότητα, και πάλι βέβαια εις βάρος της υγείας και του περιβάλλοντος. Οι εργασίες που έχουν αναλάβει οι μηχανές είναι εξάλλου οι πιο σκληρές, ως επί το πλείστον. Παρόλα αυτά, επικρατεί ευρέως η ψευδαίσθηση ότι η σημερινή αφθονία και βελτίωση των συνθηκών εργασίας, όπου αυτή έχει γίνει, οφείλεται στη επιτυχία των δημοκρατικών θεσμών.

Πράγματι υπήρξαν βελτιώσεις, τις οποίες οι εργάτες τις πλήρωσαν με το αίμα τους. Όμως, αν θέλουμε να σταθμίσουμε σωστά την σημερινή πραγματικότητα πρέπει να τη δούμε συγκριτικά με τις δυνατότητες της εποχής. Αν και η αυξημένη παραγωγικότητα ανέβασε το βιοτικό επίπεδο των χαμηλόμισθων στο δυτικό κόσμο, οι ταξικές διαφορές είναι μεγαλύτερες από κάθε άλλη στιγμή στην ιστορία της γης.

Η όξυνση των συνθηκών εκμετάλλευσης και καταπίεσης, η διαμόρφωση ολοένα δυσμενέστερων όρων επιβίωσης αλλά και εργασίας στα κάτεργα της μισθωτής σκλαβιάς για εκατομμύρια εργάτες – με ωράρια όλο και πιο εξοντωτικά στα μέτρα των αφεντικών, με κάμερες στους χώρους εργασίας, με την εντατικοποίηση των ρυθμών δουλειάς, με τις απλήρωτες υπερωρίες, με την κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων, με την εδραίωση του «καρφώματος», καθώς και τις δολοφονίες εργατών να βαφτίζονται «εργατικά ατυχήματα» - καταδικάζει τους ανθρώπους, αποκλεισμένους και περιθωριοποιημένους στη φτώχεια και την ανέχεια.

Ακόμα και στις 'καλές' συνθήκες εργασίας περιλαμβάνεται πάντοτε το ότι ο εργάτης, επί 8 ώρες το λιγότερο, ζει κάτω από την πίεση ενός αφεντικού, του οποίου είναι υποχρεωμένος να ανέχεται όλες τις ιδιοτροπίες εις βάρος της προσωπικής του αξιοπρέπειας. Ο καθημερινός κάματος γίνεται πολλαπλάσια αβάστακτος από την εκ φύσεως μίσηρη σχέση αφεντικού - υπαλλήλου. Το άγχος, με όλες τις καταστροφικές συνέπειες που έχει για την υγεία και την ποιότητα ζωής του ανθρώπου είναι η ψυχολογική κατάσταση που χαρακτηρίζει την καθημερινότητα του εργάτη. Η δουλειά του δεν είναι παρά μισθωτή δουλειά, την οποία εκτελεί όχι επειδή είναι δικαίωμά του, αλλά επειδή δεν έχει άλλη επιλογή. Τα ακόλουθα στοιχεία περιλαμβάνονται επίσης μέσα σε αυτό που συγκριτικά θεωρούμε 'καλό'.

Σύμφωνα με επίσημη έρευνα που διεξήγαγε το ευρωπαϊκό ίδρυμα για τη βελτίωση των συνθηκών διαβίωσης και εργασίας στην Κύπρο (27/10/2003, εφ. Πολίτης), το 15% των εργαζομένων εκτίθεται σε όλη την διάρκεια της εργασίας του σε χημικές ουσίες, ενώ ποσοστό 9,2% χειρίζεται ή έρχεται σε επαφή με επικίνδυνες χημικές ουσίες το ίδιο χρονικό διάστημα. Παράλληλα 13% εισπνέει καπνούς, σκόνης και άλλες επιβλαβείς ουσίες, καθ' όλη την διάρκεια της εργασίας του. Το 90% των επαγγελματιών ασθενειών, αν εξαιρεθούν οι δερματικές παθήσεις και η κατάποση τοξικών ουσιών, οφείλεται στην απορρόφηση ουσιών από τους πνεύμονες. Λειτουργός του υπουργείου εργασίας αναφερόμενη στην κατάσταση που επικρατεί σε χώρες της Ε.Ε., ανέφερε πως το 22% των εργαζομένων εκτίθενται σε τοξικές αναθυμιάσεις κατά το ¼ ή και περισσότερο του χρόνου εργασίας τους, ενώ το 16% χειρίζεται επικίνδυνες ουσίες καθημερινά.

Ε.Ε. ΕΡΓΑΣΙΑ ΚΑΙ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ

Η πραγματικότητα είναι ότι η ΕΕ είναι φτιαγμένη όχι για να ενώσει τους λαούς, αλλά για να διευκολύνει την επέκταση του καπιταλισμού. Ας μην ξεχνάμε πως ξεκίνησε ως μια συμφωνία εταιριών, που προσπαθούσαν απλώς και μόνο να εξυπηρετήσουν τα συμφέροντά τους. Σε αυτή την βάση συνεχίζει και σήμερα, παρά το κοινωνικό και πολιτισμικό προσωπείο που έχει φορέσει. Άλλωστε στο σύνταγμα που είχε προταθεί αναφερόταν ρητά ο καπιταλισμός ως το οικονομικό σύστημα που θα διέπει την ευρωπαϊκή κοινότητα, ενώ σε κανένα άλλο σύνταγμα χώρας δεν αναφέρεται κάτι τέτοιο.

Η παιδεία από το δημοτικό μέχρι το πανεπιστήμιο, προσαρμόζεται στα μέτρα των επιχειρήσεων για να τους προσφέρει επαρκείς ανθρώπινους πόρους. Αντί εκπαίδευση υπάρχει η σύντομη κατάρτιση, ώστε ο απόφοιτος να προσλαμβάνεται και να απολύεται όπως βολεύει, με την προοπτική να καταρτιστεί ξανά για κάτι καινούριο. Οι τρομονόμοι επιβάλλουν μια ασφυκτική επιτήρηση των πολιτών, καθώς και βίαιη καταστολή των αντιδράσεών τους. Κάμερες μπαίνουν παντού. Τα προσωπικά δεδομένα συλλέγονται για να χρησιμοποιηθούν είτε από το κράτος είτε από τις εταιρείες. Η «κοινωνική πρόνοια» διαλύεται ενώ τα πάντα ιδιωτικοποιούνται. Για να τύχει κατάλληλης ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης πρέπει πλέον να έχεις τα χρήματα, αλλιώς να τα καταφέρεις μόνος σου. Οι τιμές που ανεβαίνουν ραγδαία –σε τομείς ζωτικής ανάγκης όπως στέγαση, κάυσιμα κλπ. - σε συνδυασμό με τους σχεδόν στάσιμους μισθούς, οδηγούν στην μείωση της αγοραστικής δύναμης των ανθρώπων. Πληρώνεις για τα πάντα, ακόμα και για να απολαύσεις την φύση. Διότι όλα ανήκουν σε κάποιον, όχι όμως σε σένα. Λες και η γη, το νερό και ο αέρας κατασκευάστηκαν από εταιρίες και εμείς πρέπει να πληρώνουμε ακόμα και για να υπάρχουμε.

Ακόμα και με αυτά, η μη ένταξη της Κύπρου στην Ε.Ε. φαινόταν για πολλούς αδιανόητη και πραγματικά ήταν. Διότι και πάλι πρόκειται περί εκβιασμού. Είναι ο ίδιος εκβιασμός που επιβάλλει την ύπαρξη στρατιωτικών βάσεων και που θέτει το κράτος υπηρέτη της κάθε ισχυρής εξουσίας. Το '74 η Κύπρος πλήρωσε ακριβά την προηγούμενη άρνησή της να μετατραπεί σε υποχείριο του ΝΑΤΟ. Το 2004, αφού για 30 χρόνια απέδειξε την ειλικρινή μετάνοιά της υπηρετώντας πιστά τα ξένα συμφέροντα (με διευκολύνσεις για πολέμους κ.ά.), ήταν πλέον έτοιμη να ενταχθεί στην μεγάλη Ευρωπαϊκή οικογένεια του καπιταλισμού. Αυτό μας φέρνει στο δεύτερο λόγο που αναφέρθηκε στην αρχή, την κρατιστική λογική. Διότι η Κύπρος σαν κράτος δεν είχε άλλη επιλογή αν ήθελε να εξυπηρετήσει τα συμφέροντά της, παρά να ενταχθεί. Έτσι, σκεφτόμενοι ως πολίτες του κυπριακού κράτους ταυτίζοντας τα συμφέροντά μας με τα δικά του, ήταν αναπόφευκτο να θεωρούμε την ένταξη αναγκαία. Με τον ίδιο ακριβώς τρόπο η λογική αυτή αναγκάζει τους λαούς να σφάζονται μεταξύ τους, σκοτώνοντας τον αδερφό τους και θυσιάζοντας τον εαυτό τους. Για το «εθνικό συμφέρον», το «καλό της πατρίδας», αλλά σίγουρα όχι για το δικό τους καλό. Η λογική αυτή μετατρέπει τον άνθρωπο σε πρόβατο που ακολουθεί πιστά τον ηγέτη βοσκό του, είτε αυτός λέγεται Χίτλερ, είτε Στάλιν, είτε Μπους, ο οποίος αφού τον απομυζήσει μέσω μιας άγριας εκμετάλλευσης τον στέλνει στη σφαγή.

Εμείς λοιπόν, δεν εναντιωθήκαμε στην ένταξη του Κυπριακού κράτους στην Ε.Ε., γιατί η ένταξη καθ'εαυτή δεν μας απασχολεί. Δεν μας απασχολεί, διότι δεν σκεφτόμαστε σαν κύπριοι πολίτες. Δεν σκεφτόμαστε με γνώμονα τα εθνικά συμφέροντα. Σκεφτόμαστε σαν άνθρωποι, για τα συμφέροντα του κάθε ανθρώπου πάνω στη γη ανεξάρτητα από φυλετικούς ή άλλους διαχωρισμούς. Τα συμφέροντά μας σαν άνθρωποι, δεν ταυτίζονται με τα συμφέροντα του κυπριακού ή οποιουδήποτε άλλου κράτους. Είμαστε λοιπόν, ενάντια στην ίδια την ΕΕ, όπως είμαστε και ενάντια στο κυπριακό κράτος, καθώς και ενάντια σε κάθε άλλο κράτος που υπάρχει σε αυτό τον πλανήτη. Δεν είμαστε ενάντια σε οποιαδήποτε μορφή οργάνωσης, όπως νομίζουν μερικοί, είμαστε όμως ενάντια σε οποιαδήποτε ιεραρχική μορφή οργάνωσης, ενάντια στην υποταγή σε μια οποιαδήποτε εξουσία.

Πολλοί πάλι θα πουν ότι σκεφτόμαστε ουτοπικά. Ότι τα κράτη και η εξουσίες υπάρχουν και δεν ανατρέπονται και η επανάσταση είναι ανέφικτη. Πιθανόν να έχουν δίκαιο. Όμως αν έχουν δίκαιο είναι ακριβώς διότι οι περισσότεροι άνθρωποι σκέφτονται μ' αυτό τον τρόπο, βλέπουν δηλαδή τους εαυτούς τους σαν πολίτες ή υπηκόους και όχι σαν ελεύθερους ανθρώπους. Με αυτό τον τρόπο συναινούν και γίνονται συνένοχοι στη μιζέρια που επισκιάζει τον πλανήτη, με τα δύο τρίτα των ανθρώπων να ζουν κάτω από το όριο της φτώχειας παρόλη την τεράστια παραγωγική ικανότητα που μας προσφέρει η τεχνολογία, με τα εκατομμύρια των νεκρών και των προσφύγων στους πολέμους της παγκοσμιοποιημένης κυριαρχίας, με την ανελέητη καταστροφή του περιβάλλοντος, με την μετατροπή της δουλειάς σε μισωπή σκλαβιά, με το ρατσισμό, με την αποξένωση των ανθρώπων, με την διάλυση όλων των ανθρώπινων αξιών και την αντικατάστασή τους από αυτήν του κέρδους και της προσωπικής επιτυχίας, όπου ο καθένας πρέπει να πατήσει πάνω στον άλλο για να βγει πιο ψηλά.

Ας είναι ο αγώνας μας μάταιος. ΕΜΕΙΣ ΠΑΝΤΩΣ ΔΕΝ ΣΥΝΑΙΝΟΥΜΕ.

ΟΥΤΕ ΔΟΥΛΟΙ - ΟΥΤΕ ΑΦΕΝΤΙΚΑ, ΚΑΤΩ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΑΙ Η ΜΙΣΘΩΤΗ ΣΚΛΑΒΙΑ

ΣΥΝΕΧΕΙΣ ΑΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Email: exegersi2002@yahoo.com

